

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 7 stycznia 1961 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 13 ust. 2 Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r. został złożony dnia 13 października 1960 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych polski dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Przy składaniu tego dokumentu ratyfikacyjnego zakomunikowane zostało Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, co następuje:

- 1) Zadania organów przesyłających przewidzianych w art. 2 ust. 1 powyższej Konwencji będą wykonywane na obszarze PRL przez sądy wojewódzkie.
- 2) Zadania organu przyjmującego przewidzianego w art. 2 ust. 2 wymienionej Konwencji wykonywać będzie Ministerstwo Sprawiedliwości.
- 3) Osoba uprawniona do zgłoszenia roszczenia alimentacyjnego przeciwko osobie zobowiązanej, przebywającej za granicą, może złożyć wniosek w tej sprawie wraz z dokumentami uzasadniającymi roszczenia zgodnie z art. 3 ust. 4 Konwencji w sądzie wojewódzkim, w którego okręgu ma ona miejsce zamieszkania. Sąd wojewódzki prześle wniosek do Ministerstwa Sprawiedliwości, w celu nadania dalszego biegu.
- 4) Za czynności związane z przyjmowaniem wniosków i załączników sądy wojewódzkie nie będą pobierały żadnych opłat (art. 4 Konwencji).

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacji lub przystąpienia do wymienionej Konwencji:

Maroko	dnia 18 marca	1957 r.
Izrael	dnia 4 kwietnia	1957 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Artykuł 5: Organ przesyłający powinien przekazywać, w myśl paragrafu 1, wszelkie orzeczenia ostateczne lub tymczasowe oraz wszelkie inne tytuły sądowe w sprawie alimentacyjnej uzyskane przez uprawnionego we właściwym sądzie w Izraelu oraz w razie konieczności i w miarę możliwości akta dotyczące postępowania, w którym zapadło orzeczenie.

Artykuł 10: Izrael zastrzega sobie prawo:

- a) podjęcia odpowiednich kroków, aby zapobiec przekazywaniu funduszy, w myśl tego artykułu, na cele inne niż ustalone bona fide wypłaty alimentacyjne;
- b) ograniczenia sum przekazywanych w wykonaniu tego artykułu do kwot potrzebnych na utrzymanie”

Gwatemala	dnia 25 kwietnia	1957 r.
Węgry	dnia 23 lipca	1957 r.
Norwegia	dnia 25 października	1957 r.
Haiti	dnia 12 lutego	1958 r.
Włochy	dnia 28 lipca	1958 r.
Cejlon	dnia 7 sierpnia	1958 r.
Szwecja	dnia 1 października	1958 r.

z następującymi zastrzeżeniami:

„Artykuł 1: Szwecja zastrzega sobie prawo odrzucenia w wypadku, gdy okoliczności rozpatrywanej sprawy tego wymagają, każdego podania o ochronę prawną w celu uzyskania alimentów, wniesionego przez osobę, która przybyła do Szwecji jako uchodźca polityczny.

Artykuł 9: Jeżeli postępowanie jest w toku w Szwecji, to zwolnienie od kosztów oraz ułatwienia przewidziane w artykule 9, paragrafy 1 i 2, zostaną przyznane wyłącznie obywatelom lub bezpaństwowcom zamieszkałym w innym kraju, który jest Stroną niniejszej Konwencji, oraz osobom, które mają w każdym przypadku prawo do tych korzyści na podstawie umowy zawartej z państwem, którego są obywatelami”.

Czechosłowacja	dnia 3 października	1958 r.
Jugosławia	dnia 29 maja	1959 r.
Pakistan	dnia 14 lipca	1959 r.
Niemiecka Republika Federalna	dnia 20 lipca	1959 r.
Dania	dnia 22 czerwca	1959 r.
Francja	dnia 24 czerwca	1960 r.
Brazylia	dnia 14 listopada	1960 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz